

2

Stefan prehovoril ticho, no zlostne: „Toto si chcel, však, Damon? Tu to máš. Musel si z nej urobiť takú, ako sme my. Ako si ty. Nestačilo ti zabiť ju.“

Damon naňho ani nepozrel, len spod privretých viečok zaujato pozoroval Elenu. Stále kľačal a držal ju prstami za bradu. „Toto je už tretí raz, čo to od teba počujem, a začína ma to otravovať,“ prehodil. Bol rozstraptený a trochu zadychčaný, no ovládal sa. „Elena, zabil som ňu?“

„Samozrejme, že nie,“ povedala a preplietla si prsty s jeho prstami. Strácala trpezlivosť. O čom to tí dvaja hovoria? Nikto nikoho nezabil.

„Nikdy som ňu nepovažoval za klamára.“ Stefan hľadel na Damona a v hlase mu znela trpkosť. „Myslím si

o tebe to najhoršie, ale klamár podľa mňa nie si. Nikdy predtým som nezažil, že by si si vymýšľal, len aby si sa zachránil.“

„Ešte minútka,“ zasyčal Damon, „a vybuchnem.“

A čo také mi ešte môžeš vykonať? odvrkol v mysli Stefan. *Zabi ma, urobíš mi láskavosť.*

„Láskavosti mi došli asi tak pred sto rokmi,“ zasmial sa Damon a pozrel sa na Elenu. Pustil jej bradu. „Čo si pamätáš z dnešného dňa?“ oslovil ju.

Prehovorila veľmi unavene a monotónne ako dieťa, čo recituje nenávidené učivo. „Dnes bola oslava Dňa zakladateľov mesta.“ Precvičila si prsty a obrátila sa k Damonovi. Toľko ešte zvládla, no zrejme očakával pokračovanie odpovede. Zúfalo sa pokúšala spomenúť si aj na niečo iné.

„Niekoľko bol v jedálni... Caroline...“ Potešilo ju, že z pamäti vylovila to meno. „Chcela pred všetkými čítať z môjho denníka a to bolo veľmi zlé, lebo...“ Elena sa do tej spomienky zahryzla, no spomienka sa jej vyšmykla. „Nepamätám sa prečo. No prešli sme jej cez rozum.“ Venovala mu pochvalný sprisahanecký úsmev.

„To hej.“

„Veru tak. Vzal si jej ho. A dal si mi ho.“ Prstami voľnej ruky mu vkĺzla pod bundu, pátrala po ostrých rohoch a tvrdých doskách malého zošita. „Pretože ma ľúbiš,“ pokračovala. Našla zošit a zľahka doň zaškrabla nechtami. „Však je to tak? Však ma ľúbiš?“